

דנ"פ 7754/16 - יוסף נחמיאס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

דנ"פ 7754/16

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המבקש: יוסף נחמיאס

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 8962/12 שניתן ביום 31.8.2016 על ידי כבוד השופטים: ס' ג'ובראן, ח' מלצר וא' שהם

בשם המבקש: עו"ד זאב גורדון

החלטה

1. לפניי בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה ב-ע"פ 8962/12 נחמיאס נ' מדינת ישראל (31.8.2016). בפסק הדין נדחה פה אחד (השופט א' שהם בהסכמת השופטים ס' ג'ובראן ו-ח' מלצר) ערעורו של המבקש על הרשעתו בביצוע עבירות של רצח, שוד בנסיבות מחמירות וחבלה בכוונה מחמירה, וערעורו על גזר הדין שהוטל עליו בגדרו נידון בין היתר לעונש של מאסר עולם.

2. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בפסק הדין מושא הבקשה ואעמוד עליהן לפיכך בקיצור נמרץ. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של רצח על פי החלופה של גרימה במזיד למותו של אדם תוך כדי ביצוע עבירה,

שוד בנסיבות מחמירות וחבלה בכוונה מחמירה. בית המשפט המחוזי קבע כי הוצגו בפניו ראיות נסיבתיות למכביר, המובילות למסקנה חד משמעית, לפיה המבקש נכנס לחנות תכשיטים באילת במטרה לבצע שוד, ירה למוות בארנון שלום סייג שנכח בחנות באותה עת (להלן: המנוח), פצע קשות את אייל קוזינסקי שהיה בעל החנות (להלן: המתלונן), ולאחר מכן נמלט מהמקום כשברשותו מזוודה עם תכשיטים בשווי של כ-80,000 דולר. בגדרן של הראיות הנסיבתיות עליהן התבסס בית המשפט קמא בהכרעתו נכללו ממצאים פורנזיים ובהם ממצאי דנ"א וטביעות אצבע של המבקש אשר קשורים קשר הדוק לזירת הירי, וכן התנהגותו המחשודה והמפלילה של המבקש בסמוך ולאחר אירוע הרצח. בהתאם, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וגזר עליו עונש של מאסר עולם בגין עבירות הרצח והשוד וכן עונש נוסף של 15 שנות מאסר לריצוי בפועל בגין עבירת החבלה בכוונה מחמירה שירוצה במצטבר לעונש מאסר העולם. נוסף על כך חויב המבקש לשלם פיצוי לבני משפחת המנוח ולמתלונן בסך מצטבר של 500,000 ₪.

3. המבקש הגיש ערעור על הכרעת דינו של בית משפט המחוזי ולחלופין על גזר הדין. ערעור המבקש, על שני חלקיו, נדחה על ידי בית משפט זה פה אחד (השופט א' שהם בהסכמת השופטים ס' ג'ובראן ו-ח'מלצר). נפסק כי היה בתשתית הראייתית הנסיבתית שנפרשה בפני בית המשפט המחוזי כדי להוכיח, מעבר לספק סביר, כי המבקש הוא שעמד מאחורי ביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום, וכי הוא זה שביצע את הירי במנוח ובמתלונן. נקבע בהקשר זה כי המבקש לא הניח הסבר חלופי מניח את הדעת למצבור הראיות הנסיבתיות העומדות לחובתו אשר יש בו כדי להטיל ספק סביר בדבר אשמתו, ולפיכך לא קם כל בסיס להתערבות ערכאת הערעור בהכרעת הדין. בית המשפט דחה גם את ערעור המבקש על גזר דינו, תוך שקבע כי בדין גזר בית המשפט המחוזי על המבקש עונשים נפרדים ומצטברים, וכי לא הוצגו בפניו טעמים המצדיקים את התערבותו בגזר הדין.

4. המבקש לא השלים עם תוצאת הערעור והגיש בקשה לדיון נוסף. לשיטת המבקש, בית המשפט העליון טעה הן בפירוש המשפטי של ההלכות לעניין ראיות נסיבתיות והן ביישום של הלכות אלו במקרה הנדון. לפיכך, המבקש סבור כי על בית המשפט לקיים דיון נוסף שיתווה קווים ברורים בכל הנוגע לטיפול המשפטי בתיקים המבוססים על ראיות נסיבתיות. במסגרת זאת, לגישת המבקש, על בית המשפט לקבוע כי במסגרת דיון בראיות נסיבתיות, על בית המשפט הדין בראיות לבחון האם קיימת אפשרות סבירה שאדם אחר, זולת הנאשם, ביצע את העבירה - וכי לא מוטל בהקשר זה כל נטל על הנאשם עצמו.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה לקיום דיון נוסף ובפסק הדין מושא הבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להורות בעניין זה על קיום דיון נוסף. לפי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ניתן להיענות לבקשה לקיום דיון נוסף רק מקום שנפסקה הלכה חדשה וקשה או הלכה הסותרת הלכות קודמות של בית משפט זה. בפסק הדין מושא הבקשה לא נקבעה כל הלכה, לא כל שכן הלכה חדשה או קשה. בית המשפט יישם את ההלכה הפסוקה ביחס לראיות נסיבתיות על המקרה דנן, ובהתאם הכרעתו נטועה היטב בתשתית העובדתית הקונקרטית שנפרשה לפניו.

6. מעבר לכך, טענות המבקש הן טענות ערעוריות באופיין, הנוגעות למשקל הראיות ולניתוחן, ואשר תוקפות את נכונות ההכרעה בפסק הדין מושא הבקשה ובפסק הדין קמא. כידוע, הליך הדיון הנוסף הוא לא האכסניה המתאימה לבירורן של טענות מסוג זה. כפי שציינתי בעבר, "מטרתו של הליך זה היא לדון בהלכות חדשות בעלות חשיבות יוצאת

דופן ולא להוות ערכאת ערעור על החלטות בית המשפט העליון" (דנ"א 173/15 בן ישי נ' אוצר מפעלי ים בע"מ, פסקה 10 להחלטתי (17.8.2015)). משכך, אין בטענה זו הצדקה לדיון נוסף - באשר דיון נוסף אינו ערעור נוסף (ראו דנ"א 1075/15 בלום נ' אנגלו סכסון - סוכנות לנכסים (ישראל - 1992) בע"מ, פסקה 18 להחלטתי (8.3.2015)).

7. סוף דבר: הבקשה נדחית. משלא שנתבקשה תגובת המדינה לא ייעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ה בתשרי התשע"ז (27.10.2016).

ה נ ש י א ה
